

Megjelenik minden hónap 10-ikén, legalább is 3 1/2 nagy nyolczadrét ivnyi tartalommal; időnkéntszövegközi ábrákkal illusztrálva.

TERMÉSZETTUDOMÁNYI KÖZLÖNY.

HAVI FOLYÓIRAT

KÖZÉRDEKŰ ISMERETEK TERJESZTÉSÉRE.

E folyóiratot a társulat tagjai az évdij fejében kapják; nem tagok részére a Pótfüzetekkel együtt előfizetési ára 6 forint.

XXX. KÖTET.

1898. OKTÓBER

350. FÜZET.

Jegyzőkönyv

a Kir. Magy. Természettudományi Társulatnak

1898. szeptember 21-ikén tartott

rendkívüli választmányi üléséről.

Elnök: Szily Kálmán.

Jelző: Melczer Gusztáv.

Jelen vannak: Báró Eötvös Loránd alelnök; Borbás Vincze, Daday Jenő, Entz Géza, Heller Ágost, Ilosvay Lajos, Kalecsinszky Sándor, Koch Antal, Kövesligethy Radó, Pertik Ottó, Schenek István, Schilberszky Károly, Staub Móríc, Wartha Vincze és Wittmann Ferencz választmányi tagok; Ráth Arnold könyvtárnok, Lengyel István pénztárnok, Paszlavszky József első-, és Csopey László másodtitkár.

Az elnök, megnyitván az ülést, a Választmány összes tagjaitól követve, fölemelkedik helyéről s a következő beszédet intézi a Választmányhoz:

Tisztelt Választmány!

Évszázadokkal ezelőtt, a XIII. század elején, Magyarország egy fejedelmi nőt adott Németországnak, kinek csodálatra méltó jótéteményeit híven följegyezte a német história, kinek nemes alakját a szentegyházak kövein s a képcsarnokok festményein annyiszor megörökítette a német művészet, s kinek szent nevét ma is áhitatos kegyelettel emlegeti a német nép.

Századok ültenek el azóta, s Németország, mintegy viszonzásul, a jelen század közepén egy fejedelmi nőt adott Magyarországnak, kinek jótéteményeit, melyekkel minket, magyarokat elhalmazott, új hazája iránti hő szeretetét, melyet gyermekei szívébe is becsepegtetett, hálásan fogja följegyezni a magyar történelem; fenséges alakját, előbb

a szent koronával, majd finom fátyolának jelképeivel, a mellyel úgy be tudta takarni a multak szomorú emlékeit, majd tisztelete koszorújával, melyet a haza bölcsének ravatalára tesz, s végezetül mártíromsága koronájával s gyásza fátyolával, a mint Gödöllő erdeiben bolyongva, a szabad természet ölén keres üdülést beteg szívére — meg fogja örökíteni a magyar művészet; s az ő felejthetetlen nevét be fogja szőni — a mit még egy királynéjával sem tett — Mátyás neve mellé fogja mondáiba beszőni a magyar nép.

Ily gondolatok bizonyára, sokak agyába toltak az országos mély gyász e napjaiban; s nekem is, mikor a Kir. M. Természettudományi Társulat Választmányát a mai rendkívüli ülésére egybehívtam.

Ott nyugszik ő már napok óta a mellett a koporsó mellett, melyben Magyarország egy szép reménysége van eltemetve, s a fájdalom, a szomorúság csak úgy sajog szivünkben most is, mint a rémhír első napjaiban.

Indítványozom: fejezzük ki fájdalmunkat, mély bánatunkat a mai ülés jegyzőkönyvében; részvét-feliratunkat kellő időben és kellő módon juttassuk el a trón zsámolyához; s kérjük föl a Természettudományi Társulat minden tagját, járuljanak adományaikkal azon emlékműhöz, a melyet a magyar művészet a magyar tudományosság csarnokában állít az ő megszentelt emlékezetére.

A választmány mély megindulással hallgatta végig az elnök beszédét, nagy részvéttel osztozik az országos gyászban, fájdalmának kifejezését jegyzőkönyvbe iktatja, az indítványt elfogadja s megvalósításával az elnökséget bizza meg.
